

(1912 – 1989)

MEHMED FEYZİ PAMUKÇU

1912 YILI KASTAMONU doğumlu Mehmed Feyzi Pamukçu Ağabey, 1938'den, 1943 senesine kadar Kastamonu'da Üstad Bediüzzaman Said Nursi hazretlerine hizmet etmiştir. 1943 Denizli ve 1948 Afyon mahkemelerinden dolayı Hz. Üstad'la beraber aynı çatı altında hapis yatmıştır. Lâhikalarda çok sayıda mektubu ve Şualar'da Afyon müdafaası vardır. Kastamonu ve çevresinin manevî mutasarrıfı Mehmet Feyzi Pamukçu Ağabey, senelerce etrafına feyiz ve ilim saçmıştır. 1989 yılında vefat etmiştir. Kabri Kastamonu vilayetindedir.

RİSALE-İ NUR'DA ÜÇ FEYZİ...

Bayram Yüksel Ağabey bir gün şöyle demişti:

“Üstad derdi ki: ‘Bir talebem tek başına beni kaldıramaz, tek başına temsil edemez. Her bir talebem bir sıfatıma sahiptir.’

Üstad'ımızın üç Feyzi'sinden Denizlili Hasan Feyzi Yüreğil göremedik, erken tarihte (1946) vefat etmişti. Diğer iki Feyzi'yi yakından tanımak nasip oldu bize. Risale-i Nur'un manevî avukatı Ahmet Feyzi Kul bambaşka bir fitrat ve kabiliyet... Mehmed Feyzi ise tamamen başka bir fitrat... Üstad'ımızın ilim, feyiz ve takva yönünü tutmuş bir şahsiyet...

KASTAMONU'NUN İLİM VE FEYİZ KAYNAĞI

Zonguldak'ta 1973-1984 seneleri arasında öğretmenliğimiz sırasında defalarca Kastamonu'ya gidip Mehmed Feyzi ağabeyi kendi evinde ziyaret etmek nasip oldu bize. Ekseriya Zonguldak'ın nur ağabeyi Bilal İslâmoğlu ile giderdik. Mehmed Feyzi Ağabey kendisini çok sever, “manevî evlât” olarak kabul ederdi.

Mehmed Feyzi Ağabey öyle ilim ve feyz sahibi bir şahsiyet ki; ziyaretine bir kere giden, yanına birkaç kişi daha alarak tekrar, tekrar giderdi. O bölgede herkes bilir, ben aciz de hemen her seferinde şahit olmuşumdur ve her gidenden de duymuşumdur ki; bu mübarek veli zat, kalbimizdeki suallere göre konuşur, daha sual sormaya fırsat bırakmadan içimizden geçenlerin cevaplarını verirdi.

Bir değil, üç değil, beş değil, hemen her seferinde aklımızdan geçen, dışarıda sormaya karar verdiğimiz meselelere muhakkak temas ederdi. Evinde münzevi olarak yaşayan Mehmed Feyzi Ağabey, hemen her geleni kabul eder, bazen saatlerce derin ilmî meselelerden anlatırdı. Ruhu anlatırdı, ahireti anlatırdı, insanı anlatırdı...

Sohbet bittiğinde Mehmed Feyzi Ağabey, tıpkı Üstad'ımız gibi, “Safa geldiniz kardaşım, siz safı geldiniz kardaşım” der, o zaman biz de sohbetin bittiğini anlar, elini öpüp ayrılırdık.

SİMASI VE HİTABESİ ÇOK TESİRLİDİR

Mehmed Feyzi ağabeyin siması, kıyafeti, ciddiyet ve vakarlı duruşu herkes gibi beni de çok etkilerdi. Süt gibi bembeyaz bir sarık, cübbe, düzgün gür ve kırçıl bir sakal... Hele iri ve içleri devamlı nemli o çok tesirli gözler... O gözlerle bakabilmek kolay değildi. Gittiğimizde karşı divanda bağdaş kurup oturur, devamlı konuşur, gözlerini de karşısında yerde oturanların üzerinde gezdirirdi. Kalına yakın, tok ve vakarlı sesiyle konuşmaya başlayınca karşısındakiler hemen tesiri altına giriverirdi. Bendeniz bilhassa ilk ziyaretlerimde karşısında oturur, hiç kımıldayamazdım...

Teferruatım hatırlayamıyorum, bir keresinde birisi damdan düşer gibi münasebetsiz bir soru sordu. Feyzi Ağabey de biraz sitemkâr: “Kardaşım! Göz yerinde güzeldir. Gözü yerinden çıkarıp bir tabağa koysan o güzelliği kalmaz” diye ince bir mesaj vermişti.

ÜÇ KİŞİ OLALIM DA CUMA NAMAZINI KILABİLELİM

Yeis içinde olanlara 1950'den evvelki halkın vaziyeti ile şimdiki vaziyetini mukayese için şu hatırasını anlatmıştı: “Biz müezzinele beraber Cuma günleri, caminin bahçe kapısında beklerdik. Yoldan geçenlerden çok rica ederdik ki, gelsin abdest alsın, üç kişi olalım da cemaat olsun, tâ cuma namazını kılabilelim... İşte böyle insan arardık... Bu memlekette o günleri de yaşadık.” O günleri böyle anlatmıştı.

Bir gün “dârü'l-harp” meselesini işledi. Dedi ki: “Ne olursa olsun, minarelerinde günde beş defa ezan-ı Muhammediye okunan, camileri açık olan memleket dârü'l-harp olmaz.”

BİLAL İSLÂMOĞLU'NUN KALEMİNDEN MEHMET FEYZİ AĞABEY

“Nurları tanyalı (1965) beş-altı ay olmuştu. Zonguldak ve Karabük'ten 10-15 kardeş Kastamonu'ya ziyarete gittik. Bir ağabeyimiz: ‘Eve gitmeden birer paket çay ve şeker alalım’ dedi. Müskirat (içki) satmayan bir bakkal bulabilmek için beş-altı dükkân dolaştılar. İçeri girdiğimizde Mehmed Feyzi Efendi zahiren yalnız idi. Bizler oturur oturmaz: ‘Kardeşlerim! Ben çok sıkılıyorum... Bir paket çay için dükkân dükkan dolaşıp zahmet çekiyorsunuz’ deyince, ben bu kerameti karşısında şok olmuşum...”

Üstad'la tanışmasını şöyle anlattı:

“Bir mürşit arıyordum. Bir gün mana âleminde, ‘Aradığım mürşit geldi, yanına git’ dediler, rüyadır deyip pek aldırmadım. Bir yıl sonra yine ‘Beklediğin zatın yanına git’ dediler. Nasrullah Camii'ne gittim: ‘Buraya dışarıdan gelen bir şeyh veya bir mürşit var mı?’ diye sordum. Üstad'ın kaldığı evi tarif ettiler. Yanına gittiğim zaman ayağa kalkarak karşıladı ve bana sarıldı. ‘Kardeşim Feyzi! Ben seni bir yıl evvel çağırdım, niye gelmedin, bir yıl kaybın var!’ dedi.

“Bir gece Hz. Üstad'ı rüyamda gördüm. Bana arkamdan gelerek sarıldı, ‘Kardeşim! Selef-i salihin senin gibi bir talebem olduğu için beni kiskanıyorlar’ dedi.

“1967 veya 1968 yıllarıydı. İçtimâî hayat çok karıştı, malum sol faaliyetler artmıştı. Bazı ağabeyler de, ‘Sol bir ihtilâl olma ihtimali var, tedbir alalım!’ diyorlardı. Biz yine beş-altı ağabeyle beraber ziyaretine gittik. Bize tavsiyesi şu oldu:

“‘Kardeşlerim! Risale-i Nur inayet altındadır, hiçbir güç bu hizmete mâni olamaz. Sizin evinizde sivri uçlu bıçak varsa, ucunu yuvarlayıverin ve hizmetinize devam edin’ buyurdular.

“Feyzi Efendi bir gün tedbirden bahsederken: ‘Tedbir, normal zamanlarda yapılanıdır ve Hakîm ismine mürâat etmektir. Şartların zorlaştığı sırada yapılan tedbir, korkudandır’ demişlerdi.

“Sakal mevzuunda: ‘Sakal bırakmak sünnettir, kesmek haramdır. Bu sebeple sakal bırakacak Müslümanlar Türkiye'nin şartlarını iyice düşünerek hareket etsinler. Ben sakalımı hiç kestirmedim, hapishanede kesecekler diye çok üzülmişim. Hz. Üstad yanıma geldi: ‘Kardeşim! Bu sendeki sakal benim sakalımdır, onu hiç kimse kesemez’ dedi. Hakikaten berbere çağırdılar, bana baktı baktı: ‘Ben bu sakalı kesemem’ dedi ve kesmedi, öyle kaldı.

“Bir ziyaretimizde ‘Kardeşlerim! Benim bu vaziyetimi tenkit edenler var. Bu âciz kendi ihtiyarımla burada oturmuyorum, sevgili Üstad'ımın emriyle oturuyorum’ demişlerdi.”

RİSALE-İ NUR'DA MEHMET FEYZİ

Külliyatta Mehmed Feyzi ağabeyle alâkalı çok yerler vardır:

“Afyon Ağır Ceza Mahkemesine,

“İddianamede beni Üstad'ım Said Nursî'nin hem sır kâtibi, hem kendisiyle, hem Risale-i Nur'la şiddetli alâkalı, hem çok hizmet ettiğimi bahisle bu hareketimi medar-ı mes'uliyet saymış. Ben de buna karşı, bütün kuvvetimle bu ithamı kabul edip iftihar ediyorum. Çünkü fitratımda ilme karşı gayet kuvvetli bir iştiaak var. Bir delili şudur ki: Denizli hadisesinde menzirim taharri edildiği vakit 580 adet mütenevvi kütüb-i ilmiye ve Arabiye evimde bulunduğu resmen sabit olmuştur. Benim fakr-ı halimle ve gençliğimle ve lisan-ı Arabîde noksaniyetimle beraber bu zamanda binde bir şahısta bulunmayan bu mütenevvi 580 cilt kitabı bana toplatıran fevkalâde bir talebelik şevki ve harika bir aşk-ı ilmîdir. İşte bu fitrî istidatla daima hakikî bir üstad arıyordum. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, uzakta aradığımı pek yakında elime verdi... Afyon Cezaevi'nde mevkuf Kastamonulu Mehmet Feyzi Pamukçu”

“Feyzi kardeşim! Sen Isparta vilayetindeki kahramanlara benzemek istiyorsan, tam onlar gibi olmalısın... Risale-i Nur'la hizmet ise, imanı kurtarıyor. Tarikat ve şeyhlik ise, velâyet mertebelerini kazandırıyor. Bir

adamın imanını kurtarmak ise, on mü'mini velâyet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha sevaplıdır. Çünkü iman, saadet-i ebediyeyi kazandırdığı için bir mü'mine küre-i arz kadar bir saltanat-ı bakiyeyi temin eder. Velâyet ise, mü'minin cennetini genişlendirir, parlattırır. Bir adamı sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise, bir adamın imanını kurtarmak, on adamı veli yapmaktan daha sevaplı bir hizmettir...

“İşte bu dakik sırrı, senin Ispartalı kardeşlerin bir kısmının akılları görmese de umumunun keskin kalpleri görmüş ki, benim gibi bir biçare, günahkâr bir adamın arkadaşlığını evliyaya, belki de eğer bulunsaydı, müçtehitlere dahi tercih ettiler.

“Bu hakikate binaen, bu şehre bir kutup, bir Gavs-ı Azam gelse, seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım, dese, sen Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın...”
(Kastamonu Lâhikası, 83)